

מסורת הש"ס

(א) ממנו (ג.ג. ב) יקרא (ג) על ידו
י"א יקרא (ד) לעיל כס:
על נלם כס: (ז) וימלא כס:
(ח) וימלא כס: (ט) וימלא כס:
ע"ג דכא ואלו ימלא כס על
הלום ומלאי שם המייט
הינה זה במיטה: (י) נמי מן
הדפוס: י"ק

תורה אור השלם

1. וספר ידו על ראש
קרבו ושקטו פתח אהל
מערב וזרקו בני אהרן
הבגדים את הדם על
המזבח כסביב: ויקרא ג ב
2. ויקרא יקרא יקרא
אחא שמים עשרה חלות
שני עשרים יקרא היתה
הקחה: ויקרא כד ה
3. ושמע אותם ושמע
מערכות שש הפעירות על
השקל היתור לפני י:
ויקרא כד ו

הגהות הב"ח

(א) נמי משום (כבודו) מ"מ
ו"ג נמי רש"י יקרא:

לעני רש"י

פורמ"א: הבניה.

מופך רש"י

לרבות כל בעלי קרבן
לסמיכה: המפה שסיפלו
קרנן אחד שנספופו סלן
למנוסן לקחו עליו אחד
סוקן עליו (ש"ב: ג) שלם
ששמתה: לו ג' על קרבן
אחד קרינא כלל חד ומד
קרבנו ויקרא סומכין (ג)
(תורה: ג)

רבינו גרשום

שיכול: שיהא א' סוקן ע"י
כולן: והלא דין כהן: קא
הוא חציצה: שידו של אחר
חוצץ בין ידו של אחר: ליניף
חד והדר ליניף חבריה תנופה
אחת אמר כו: אבל בסמיכה
דלא כתב סמיכה אחת
לספון הדרד לספון:
והתושר הראשון: מאותן
י"ב כתובים שותפין במימי:
וסוקן עליהן כ"ג וזורקן:
על המעבה: בשפט השני
והלך לו ובא חברו ומושיט
לראשון והראשון כ"ג:
משום כבודו דכ"ג: היה
סוקן עליהן אבל בעלמא
ליכא סמיכה ששותפין:
ס"ק יקרא

שתי הלחם ת"ל אותם.
שתי הלחם לנפט לחם
הפני: הא אפיקתיה לנופיה
דנפוחה שתיים ולא בא
לנפט אם כן וכו': וכמין
דפוס היה לו בחנו: גדול
מטע מן הירפוס הראשון:
וכשהוא רודה: כשמוציאה
מן התנור ונתנה ברפוס ג'
שהוא גדול הרפוס שבחנור
כדי שלא יתקלקל תקנהו לפי
שריא דקא ואם לא נתנה
ברפוס היתה מתקלקלת:
נפחה: גדילה ואינה נכנסת
ברפוס הראשון.

שתי מדות פרק עשירי מנחות

צד.

עין משפט
נר מצוה

בא ב מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'
מ"ה מ"י פ"ט מהל'

שיטה מקובצת

(א) אחז המלך: (ב) והרגלו
(ג) משה יקרא: (ד) משה יקרא:
(ה) יחיה לך במחוק: (ו) לא
נפחה רב: (ז) חיים שיש לחם:
(ח) חיבת חבריו נפחה:
(ט) סמיכה אחת: (י) ורדה
אותן: (יא) עשירי לפר: (יב) נפחה
רב:

סמיכה שא נתרבתה בשחוטין. תימנה ותמרה בשחוטין מקל
וחומר ממנופה שנתמעה בחבורין ותמרה בשחוטין:
קא הוא חציצה. והא דכתיב מניח ידו תחת ידו הצעלה ומניף פירשתי
לעיל צדק כל המנות צלות מנה (דף סא ז'): **בזמן שבהן**
גדול רוצה להקטיר. משנה היא
במסכת תמיד (דף גז):

הדרן עלך שתי מדות

שתי האהב.

במשנה ובמקרא
קרוי לשון זכר ולשון נקבה
דהכא מן שמי הלחם ובשמואל (א ז')
כתיב גבי שאלו ונתנו לך שמי לחם
ולקחת מידם ולעיל פ' ואלו מנחות
(דף עה: עה: קרי ליה לשון זכר דקאמר
צדא מלחם גדול וכתיב (ושעה גז) ולא
יחסר (ט) לחמו: **וברפוס** היה
עושה אותן. אית דגרסי טפוס והכל
אחד כמו גיטין (דף לו.) טופסי גיטין
פורמ"א צלע"ז ואי אפשר לזכר אט
היה מתקן הלחם ממוך לדפוס שיהיה
הדפוס צמוך להלחם או הלחם צפנים
וממוך הסבדא נראה שאלהם צמוך
הדפוס אבל מדקאמר בגמ' וליהדרה
צדפוס קמא ומשני כיון דלפי לה
נפחה משמע שאלהם חוץ לדפוס דאי
צמוך הדפוס כיון דכמין דפוס היה
לה צמור כיון מיפניה דפוס איזן
הדפוס מניחה ועוד דככל דוכתא
משמע שהיו מדציקין את הפת צמור
ואס צמוך הדפוס נמוכה אי אפשר
להצדיקה ומהא דקמיה וכשהוא רודן
נותנן צדפוס איזן לנקוד צדיקן רביה (ט)
מפני הדפוס ולא מפני שהצדיקה
צמור: **ובשהוא** רודן נותנן
ברפוס. הן הקערות של שולתן
כדלמך (לקמן דף יז.) קערותיו אלו
דפוסין וכן פירש רש"י בפירושו חומש
שהיה נותנו צקערות לאחר אפיה
ותימנה הא דלפניה לקמן (דף עה:)
צאפייטן אי דחיא צנת דלמך דלמך
מנור מקדש דחיא צנת משום דאי
אפי לה מאתמול אפסלא צלינה ולמאן
דלמך איזן מנור מקדש לא דחיא הא
צין למר וצין למר קערות נתקדשו
כדכתיב צפ' גסא ושמחת זו את אל
מועד ואת ארון העדות את השולתן
ואת כל כליו ושמא אע"ג דכתיב גבי
שלקן ועשית קערותיו מ"מ כלי השולתן
מיהא לא מיקרו אי נמי מאן דמפרש
קערותיו אלו הדפוסים קאמר מנור
מקדש אבל מאן דלמך איזן מנור
מקדש היה מפרש דקערותיו היינו
קערות שהיו נותנים צדס את הלחם
על שמי שולתנות שזאלם אחד מכסף
ואחד מזהב על של כסף ונותנים להם

בחיים 'ובשחוטין ובדבר שיש בו רוח חיים
ובדבר שאין בו רוח חיים מה שא"כ בסמיכה:
גמ' תנו רבנן יקרבו לרבות כל בעלי קרבן
לסמיכה שיכול והלא דין הוא ומה תנופה
שנתרבתה בשחוטין נתמעטה בחבורין סמיכה
שלא נתרבתה בשחוטין אינו בין שנתמעט
בחבורין ת"ל קרבנו לרבות כל בעלי קרבן
לסמיכה ותתרבה תנופה בחבורין מקל וחומר
ומה סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין נתרבתה
בחבורין תנופה שנתרבתה בשחוטין אינו דין
שנתרבתה בחבורין משום דלא אפשר היכי
ליעביד לינופו כולוהו בהדי הדדי קא הוא
חציצה לינוף וליהדר ולינוף תנופה אמר
רחמנא ולא תנופות וסמיכה בשחוטין ליתא
והתנן (ב) בזמן שבהן גדול רוצה להקטיר היה
עולה בכבש והסגן בבימיו הגיע למחיצת
הכבש אחו (א) סגן בבימיו והעלהו והושיט לו
הראשון הראש והרגל (ב) סומך עליהם וזורקן
הושיט השני לראשון שתי ידיים נותנו לכהן
גדול סומך עליהם וזורקן נשמט השני והלך
לו וכך היו מושיטין לו שאר כל האברים
סומך עליהם וזורקן ובזמן שהוא רוצה הוא
סומך ואחרים וזורקין אמר אביי היתם משום

הדרן עלך שתי מדות

רש"י בת"י

חיים ושחוטין. מפרש צפ' לן המנות
צלות מנה (ז) כדכתיב שיש בו רוח חיים. כגון
קרבן המטה: כדכתיב **שאיין בו רוח חיים**. כגון
כחן לחמי מודה ונסכים: **גמ'** כל בעלי
קרבן לסמיכה. כל המזבין סומכין:
נתמעטה בחבורין. [שאלה] מניף כדמפרש
משום דלא אפשר [משום] דחיא חלילה
צין די על זה לקרנן. ואי קשיא הא אמרינן (ט)
כסן מניח ידו תחת ידו צלע"ז ומניף והיו
ידו חלילה לא אפיקדו משום דעיקר תנופה
צבעילס כדכתיב [ומניח ז] על כפי המזב: **בזמן**
שכב"ג רוצה להקטיר. הקרבן דכרסותו
הוא דלמך כמין יומא [ז] ילד מקריב חלק
בראש לומר עולה זו אני מקריב: **והעלה**.
מקשיבו לעלות: **והושיט הראש והרגל**. הן
קרבין ראשון צתמיד כדלמתינן כמין יומא [ז]:
וסומך עליהן. כה"ג חורקן על המעבה:
הושיט השני. ד"ג כהניס והיו עסוקין
צתמיד (ז) **שמי הידים**. קרביץ אחת הראש
והרגל והשני מושיט לראשון דרך כבוד הוא
צכן שיהא אחד מושיט מטולס ונותן לו.
ומדקמיה והושיט לו הראשון וסומך עליהם
אלמא יש סמיכה בשחוטין: הא ללו סמיכה
גמורא היא אלל משום יקרא דכ"ג שמהא
הכרסו מעולה משאר הקערות:
(ע"ב סב"י רבינו בעלאל שאבנו ו"ל).

הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם נילושות אחת אחת ונאפות

אחת אחת ילחם הפנים נילושות אחת
אחת ונאפות שתיים שתיים 'וברפוס היה
עושה אותן כשהוא רודן נותנן לדפוס כדי
שלא יתקלקלו: **גמ'** מנא הני מילי דתנו
רבנן ² שני עשורונים יהיה החלה האחת מלמד
שני תלמוד לומר יהיה ומנין שאף שתי הלחם
שתי תלמוד לומר ³ ושמת אותם יכול אף
שתי הלחם כן תלמוד לומר אותם האי אותם
הא אפיקתיה אם כן לימא קרא ושמתם מאי
ושמת אותם שמעת מיניה תרתי: תנו רבנן
ושמת אותם ברפוס השלשה דפוסין הם
נותנה לדפוס ועדיין היא בצק וכמין דפוס היה
ז' לה בתנור וכשהוא רודה נותנה ברפוס כדי
ז' לה נפחה: איתמר לחם הפני' כיצד עושין אותו
רבי

הפנים צניקטמן ועל של זהב ציילתן אבל איזן לפרש דעל שולתן
של משה שזכירל היו סודרין צמוך הקערות דלס כן שולתן היה
מקדש יותר ממחשם עשר טפחים:

ושמת אותם ברפוס. וא"ת והא אפיקתיה לומר שאפייטן

שמים שמים יש לומר דלס כן לכתוב ונתת אותם אלל ושמת משמע שימנה דפוסים:

כמין